

HOST NA VEČEŘI

Cizinec
u stolu

Večeře, která
skončí smrtí

THRILLER

B. P. Walter

**HOST
NA VEČEŘI**

Copyright © B P Walter 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Kóos, 2022

Cover © Lucy Bennett, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3086-5 (pdf)

HOST NA VEČEŘI

B. P. Walter

VENDETA

Pro Rebeccu a Toma

Prísahám

vkleče a při Bohu, že nespočinu,
a buď mi oči navždy zavře smrt,
nebo mi osud dopřeje mou pomstu.

— *Jindřich VI.*, William Shakespeare,
překlad Martin Hilský

Přichází bouře, pane Wayne. Raději se
připravte na nejhorší, protože až udeří, budete
si všichni říkat, jak jste mohli žít tak rozmařile
a nám ostatním nechávat tak málo.

— Selina Kyle v *Temný rytíř povstal*

Prolog

V den vraždy

Můj manžel Matthew zemřel jednoho nezvykle chladného srpnového dne v době večere. Byli jsme spolu něco málo přes deset let, z toho pět jsme byli manželé. A ano, jeden druhého jsme opravdu milovali. Ale láska se časem mění. Musím přiznat, že v těch posledních okamžicích, kdy jsem viděl, že umírá, v té chvíli plné zděšení, krve a šoku, nebyla moje láska k němu tak hluboká, jak bych čekal. Ani po tom všem, co bývalo. Když jsme se brali, tak ve mně pouhé pomyšlení na to, že bych ho mohl ztratit, vyvolalo naprosto zdrcující pocit. Tehdy to bylo nepředstavitelné a já myslel, že to tak bude vždycky. Muselo dojít k nejhoršímu, abych si uvědomil, že věci někdy nevyjdou tak, jak si představujeme.

Moment, který mi nejvíc utkvěl v paměti, nebyl ten, kdy nůž zajel do těla, ani příšerný zvuk, co Matthew vydal, když si uvědomil, co se stalo. Nejhlouběji se mi do mozku vrylo to, jak se mu nedařilo zformulovat slova. Snažil se něco říct. Něco, co očividně potřeboval říct, ale já si ta slova nedokázal dát dohromady. Nedokázal je vyslovit dostatečně dobře na to, aby dávala nějaký smysl. Nedokázal jsem to

ani odhadnout. Možná tam bylo slovo „potom“, ale vůbec si tím nejsem jistý. Prostě jsem to nevěděl. Bylo to frustrující a od té doby jsem neustále přemítal a hloubal nad tím, co že mi to chtěl v posledních chvílích svého života říct.

Rachel klidně seděla na jedné z jídelních židlí, telefonovala s někým z tísňové linky, v ruce nůž. Ten večer tam ani neměla být. Ale na to jsem si u Rachel už zvykl: vždycky si našla cestu, jak se dostat na místa, do situací a na akce, které by se jinak udály bez ní. Vždycky byla outsider. Dnes ale ne. Dnes se měla ujmout hlavní role.

Když dorazila policie, okamžitě ji zatkla. Koneckonců se přiznala. Seděla tam, držela nůž, v koutku oka se jí leskla slza. „Já to udělala,“ řekla tichým, ale rozhodným hlasem. „Já ho zabila.“

Už se ji chystali odvézt, když jí mladší ze dvou policistů položil otázku. Otázku za milion, jak se říká. „Proč jste ho zabila, Rachel?“ Měl jsem za to, že starší z těch dvou by si byl takové otázky radši nechal do výslechové místnosti, ale přesto se otočil, aby si poslechl odpověď. Ale Rachelina tvář zůstala takřka netečná. Jen na zlomek sekundy narušil její klidný výraz drobný náznak emocí. Pak jen zavrtěla hlavou a sklonila ji, pohled upřela na podlahu. „Já nemůžu,“ řekla. Potom už odmítala říct cokoli dalšího.

Odvedli ji do vazby. Další policista zůstal, aby mě a Tita vzal autem se zapnutými majáky na stanici. Musel jsem Tita nějak dostat z jeho pokoje. Ležel na posteli schoulený do přikrývek, na uších sluchátka, co měla přehlušit hrůzu odehrávající se ve světě kolem něj. Před sebou měl otevřený starý výstřižkový deník. Když byl ještě dítě, dělal si takový z každých prázdnin. Zřejmě to bylo něco, co dělávala i Matthewova sestra, jak mi jednou Matthew řekl, když mladého Tita pozoroval, jak si do deníku lepí fotky z prázdnin. Nedokázal jsem úplně říct, jestli je rád, že je do toho ten chlapec tak zapálený, nebo jestli ho to vlastně trápí. A fakt, že Titus po té násilné scéně v kuchyni sáhl po

albu plném šťastných rodinných fotek nás všech, byl pro mě skličující.

„Musíme jít,“ řekl jsem mu něžně. „Policie je tady. Musíme na stanici, aby si s námi mohli promluvit.“

Policista mi řekl, že oba musíme jít dolů hned. Postavil se přímo za mě. Jasně dával najevo, že nemáme na vybranou.

Viděl jsem, jak Titovi po tváři stekla slza. Chtěl jsem ho obejmout a říct mu, že je všechno v pořádku. Ale odtáhl se ode mě.

„Prosím, Tite. Musíme jít. Rachel už odvedli.“

V tu chvíli vzhlédl, jak jsem čekal.

„Rachel se přiznala. Řekla jim, že to udělala.“

Do tváře mu sjela ofina světle blondátých vlasů a namočila se do slz.

„Ale... proč?“

To poslední slovo vyslovil jen nehlasně. Upřeně jsem se na něj díval. Skutečná otázka visela mezi námi ve vzduchu. *Proč by se Rachel přiznávala k vraždě, kterou nespáchala?*

První kapitola

CHARLIE

Jedenáct měsíců do osudného dne

Rachel jsme poprvé potkali v knihkupectví. Vyrazili jsme s Matthewem do města a Tita jsme nechali doma péct dorty s mou matkou. Když jsme se rozhodli usadit v Chelsea, byla jednou z mých největších obav skutečnost, že moje matka bydlí v sousední Belgravii a že se nám bude snažit řídit život do nejmenších detailů. Ale nakonec jsme vycházeli docela dobře, stavovala se u nás jen párkrát do týdne.

Byl to můj nápad vyrazit toho nedělního slunečného rána do Waterstones na King's Road. Chtěl jsem si koupit knížku, jejíž vzletnou kritiku jsem si přečetl v ranních novinách. Spíš proto, aby mě viděli ji číst, než že by se mi líbila. Matthew tohle vždycky kritizoval. „Bereš knížky jako nějaké *lifestylové doplňky*.“ Ta poslední dvě slova vyslovil s naprostým opovržením a na jeho hezké tváři se objevil úsměv prozrazující, že dobře ví, o co jde. Utahoval si ze mě a já mu na to skočil. Řekl jsem mu, že co se rozhodnu si přečíst a proč, je jen moje věc.

Když jsme dorazili do Waterstones, zamířil hned do sekce fantasy románů, aby si tam pravděpodobně vybral knihu tak tlustou, že by z ní mohla být docela slušná zbraň. Já zůstal u stolku s novinkami. Našel jsem knížku, kterou jsem hledal, a zrovna jsem se po ní natahoval, když vtom se moje ruka srazila s jinou. „Pardon, omlouvám se,“ řekla a se smíchem svou ruku stáhla. Podíval jsem se na ni, na její vlnité blond vlasy a světle modré oči. Byla tak plná života! Veselá. Bezstarostná. Jako by se vznášela ve vánku. Viděl jsem, jak si mě pohledem projela od hlavy k patě, jak to ženy často dělají. Vídal jsem to celý svůj dospělý život. Vlastně už i předtím. Když jsem byl ještě mladíček, vždycky se na ragbyovém hřišti nebo v klubech našel někdo, kdo na mě zapískal, nebo skupinka děvčat, která si se mnou chtěla povídat. Později, když jsem dospěl, před třicítkou i teď napůl po ní, byly náznaky přitažlivosti decentnější, ale pořád tam byly. Někdy jsem si říkal, jestli mě to, že jsem v naší skupině byl za hezounka, nějak nepoškodilo. Kamarád Archie si mě laškovně dobíral a říkal mi *zázračný chlapec*, protože když jsme ještě jako teenageři před dvacítkou vešli do baru, okamžitě se u nás vyrojily holky. Miloval „ten moment“, jak tomu říkával, kdy o mě začaly projevovat zájem, pobízely mě, abych jim koupil něco k pití, a já nasadil svůj nejlepší omluvný úsměv a řekl jim, že jim rád koupím drink, ale jinak že je mi líto, protože jsem spíš na kluky než na holky. Po chvíli viditelného zklamání (která mi, což teď přiznávám trochu bolestně, masírovala ego) se obvykle dál chovaly přátelsky, ale pak většinou obrátily svou pozornost k Archiemu nebo některému jinému z kamarádů, co se mnou přišli. Nebo někdy prostě zůstaly a povídaly si se mnou. Obojí bylo fajn.

S Rachel jsme se do toho bodu nedostali. Ne že bych tehdy věděl, že se jmenuje Rachel. Byla to prostě žena, která si přišla pro stejnou knížku jako já. Ale jak se tak naše ruce od sebe vzdálily, zatímco se naše oči setkaly, nějak jsem

věděl, že se nakonec stane součástí našich životů. Jen jsem ani náhodou netušil jak moc.

„Omlouvám se, vy první,“ řekl jsem a nasadil široký úsměv.

Zase se krátce zasmála. „Ne, vy, vážně.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ještě ani nevím jistě, jestli si ji koupím. Zdá se, že vy jste si jistá víc.“ Nebyla to pravda. Věděl jsem, že si knihu koupím, ale často jsem pronášel nějaké takové repliky, abych uvolnil atmosféru. Část mého já asi potřebovala v lidech navozovat pocit pohody. Po chvilce jsme začali mluvit o recenzích té knihy v *Observeru* a o tom, jak se o ní mluvilo i večer předtím v *Saturday Review* na Radiu 4. Neustále příkyvovala a byla samý úsměv. A taky zmínila další knihy od toho autora, ale já se přiznal, že jsem žádnou z nich nečetl. „To můj manžel je skutečně zanícený čtenář,“ řekl jsem a kývl směrem, kde Matthew procházel mezi stoly s knížkami v akci, kdy druhou dostanete za půlku ceny. „Většinou je to sice fantasy, ale čte i jiné knížky.“

A tehdy to přišlo. Ten droboučký záblesk čehosi v jejích očích. Tenkrát jsem si myslel, že je to typické lehké až střední zklamání z informace, že jsem ženatý, umocněné ještě překvapením, že mou druhou polovičkou je muž. Ale když se teď na to dívám zpátky, vím, že to bylo něco mnohem zlověstnějšího. V tu chvíli to ale byla jen další malá masáž mého ega. Jednou jsem Matthewovi vyprávěl, jak bývají ženy zklamané hned ze dvou důvodů, když zjistí, že u mě nemají šanci, a jak jsem si jistý, že se s tím setkám naprosto pokaždé. Měli jsme tehdy pánskou jízdu, Archie a George se vedle nás postupně opíjeli a já čekal, že se všichni budou smát. Ale Matthew se nesmál. Jen zavrtěl hlavou a řekl: „Lásko, prosím, prosím, prosím, nikdy se neopovažuj tvrdit, že víš, co se odehrává v ženské mysli. Tím si nikdo přízeň nezíská.“ S napůl uštěpačnou vážností mi položil ruku na koleno. „Proč?“ zeptal jsem se, překvapený jeho poznámkou. „Protože to zní samolibě, povýšeně a možná trochu

sexisticky.“ A s tím se zvedl, vyrazil pro další rundu piv a mě tam nechal zmateně zírat na ty zbylé dva.

S ohledem na tuhle událost jsem neměl v plánu se Matthewovi o té ženě ve Waterstones zmiňovat. Rozloučili jsme se, ona se svou knihou odešla k pokladně a já s tou svou v podpaží dál brouzдал obchodem. Pak jsme ale na sebe znovu narazili o půl hodiny později v oddělení potravin u Markse & Spencera přes ulici. *Jaká je pravděpodobnost, že se něco takového stane?* říkal jsem si v duchu. Balancovala se dvěma balíčky halloumi položenými na vaničce malin. „Zajímavá kombinace,“ poznamenal jsem směrem k ní. A zase přišel ten svěží, živiální smích. A pak ještě jednou, když jsem ji představoval Matthewovi, protože by bylo divné a trapné to neudělat. Pozdravila ho a mně v tu chvíli došlo, že vlastně neznám její jméno a ona to moje. „Jsem Rachel,“ řekla. „Právě jsem se sem přistěhovala.“

„Ze severu?“ zeptal jsem se a pak dodal, „Omlouvám se, všiml jsem si toho přízvuku.“

Trochu s odpovědí zaváhala. Možná se jí ten předpoklad nějak dotkl. Ale přesto odpověděla s úsměvem. „Ano, z Yorkshiru.“

Matthew přikývl. „To je skvělé.“

I já, chlap s nejpříjemnějším vystupováním a nejvíc nenuceným chováním, jakého kdy můžete potkat, jsem už v tuhle chvíli začal horečně přemýšlet, jak jen to ukončit, aby to nebylo trapné. Protože to jednoduše bylo téma, kterého se dalo chytit, kývl jsem směrem k její tašce z Waterstones, co se jí houpala na ruce, zatímco se jí rohy knihy trochu zarývaly do nahých paží. „Vidím, že jste si těch knih odnesla víc.“

Mrkla dolů na tašku, jako by si jí teprve teď všimla. A vtom jeden z balíčků halloumi spadl a kutálel se uličkou. Když ho Matthew chytil, vytáhla po rozpačitém odkašlání pár svých nových knih. „Chlapík u pokladny říkal, že jsou dobré.“ Podíval jsem se na obálky. Byly to tradiční fiktivní

kriminálky ve stylu knižních klubů. Spíš Matthewův šálek kávy než můj.

„Hele, na tuhle se chystáme na příštím setkání našeho čtenářského klubu,“ řekl a ukazoval přitom na modrou knihu s majákem a siluetou ženského profilu na obálce.

„Jé, to je ale náhoda. Těším se, až se do ní pustím.“

„Měla byste přijít,“ řekl nadšeně. „Neustále hledáme nové členy.“

Co to sakra je? Jedna věc je chovat se přátelsky a druhá chovat se divně. Proč nějakou náhodnou ženskou zvát do svého čtenářského klubu? Až se mi z té situace stáhl žaludek. Jenže ona se k mému překvapení nevymluvila s tím, že je to sice hezký nápad, ale ona že toho má moc, děkuje za pozvání, ale nepřidá se. Neřekla nic z toho. Naopak se usmála a s očima široce dokořán přikývla. „To by bylo skvělé. Pokud vám nebude vadit, že se takhle vetřu.“

„Vůbec se nebudete nijak vtírat,“ řekl a mávl nad jejími námitkami. „Jsem to jen já a pár přátel.“

„To zní báječně,“ řekla a ještě stále přikyvovala.

„Jsou teda trochu starší než my, ale všichni jsou velcí milovníci literatury. Možná jste o jednom z nich slyšela... Říká vám něco jméno Jerome Nightly? Je herec. Hrál ve spoustě britských romantických komedií natočených po roce 2000.“

Rachel o něm očividně slyšela. „Ó ano, no teda! Člověk o hercích nepřemýšlí jako o někom, kdo by dělal něco tak běžného, jako je chození do čtenářských klubů.“

„Zdá se, že nakonec to jsou přece jen lidi,“ řekl Matthew a oba se zasmáli. A bylo to. Ona vytáhla svůj telefon, on si podal ten svůj a vyměnili si čísla. A pak jsem tu byl já. Strnule jsem pozoroval, jako ten poslední z posledních, jak se ti dva domlouvali. „Příští setkání se koná u nás doma na Carlyle Square,“ vysvětlil Matthew. „Všichni chodí kolem sedmé večer. V pořádání setkání se střídáme, ale neberte to tak, že musíte taky.“ Pak jí dal naši adresu. Naprostému

cizinci dal adresu místa, kde žijeme a spíme my dva a náš syn. A potom bylo na čase se rozloučit.

„Už se těším,“ zavolala Rachel za námi. „Hned mám mnohem hezčí týden.“ Pak zmizela u pokladen.

„No, to bylo milé,“ řekl Matthew. Vypadal opravdu spokojeně. Očividně ho těšilo, že si mezi uličkami s mraženým jídlem našel novou kamarádku. Zareagoval jsem na to zběžným pousmáním a položil do našeho košíku balení lahůdkových hamburgerů.

„Co je?“ zeptal se Matthew. Viděl, že mě celá ta jejich konverzace trochu naštvála. Tedy ‚naštvala‘ nebyl ten správný výraz. Možná mě spíš udivila. Každopádně mi to celé přišlo trochu... rychlé. A na tom, jak se Rachel okamžitě chytila návrhu, aby se přidala do čtenářského klubu, bylo něco divného. A na tom, že má za dva týdny přijít k nám domů, ještě víc.

„Nic,“ řekl jsem a lehce u toho zavrtěl hlavou. Všiml jsem si, jak obrátil oči v sloup a to mě vytočilo ještě víc.

Nákup jsme domů nesli skoro beze slova. Jediné, s čím Matthew přišel, byla poznámka, že Croftfieldovi, co bydlí naproti nám, si pořídili nového BMW hybrida. Doma jsme zjistili, že Titus upekl dva dorty a plech sušenek. Matka si už usazená na stoličce u snídaňového baru pochutnávala na kousku citronového dortu s polevou a z rádia na hi-fi věži v obývací se domem rozléhal pořad *Desert Island Discs*.

„Polevu dělala babička,“ prohlásil Titus a přisunul podnos s dortem ke mně, když jsem si k mámě přisedl. „Ale já samozřejmě dělал ty dorty.“

„Všechno to vypadá výtečně,“ řekl jsem. „Můžeme se vyfotit?“

Slyšel jsem, jak matka nesouhlasně zafuněla.

„Nemusíš na té fotce být,“ řekl jsem a trochu si povzdechl. „Jestli chceš, můžeš nás vyfotit.“

Na to nijak neodpověděla, ale naklonila hlavu na stranu směrem k rádiu, jako by ji opravdu zajímalo, co obstarožní

popová hvězda vypráví Lauren Lavernové o svém boji s alkoholismem. Máma není velkou fanynkou Instagramu. Používá Facebook a tím to hasne. A to ještě jen proto, aby mohla se zbytkem svých sousedů z okolí nadávat v bezpečí soukromé skupiny na přistěhovalecké taxikáře a bezdomovce. Je to takové novodobé špehování sousedů pro vyšší třídu.

Instagram u nás jinak dost letí. Začal jsem s tím já a měl jsem za to, že jsem na tuhle vlnu naskočil pěkně pozdě. Všichni mí kámoši v práci ho už používali a říkali mi, že jsem totálně mimo. Archie a zbytek kluků ze školy na něm taky byli. Vlastně mi to připomnělo dobu, kdy jsme chodili do školy a někdo kvůli nějakému naprosto bezvýznamnému detailu zůstal mimo partu. Jako bychom se najednou vrátili zpátky. Nebyl jsem v cool partě, protože jsem neměl Instagram. V neděli ráno jsem si nefotil svůj francouzský toust ani vejce Benedikt, ani jsem se nenechával vyfotit, jak na pláži nenuceně vystupuju z lodi, samý sval, v jedné ruce skleničku nějakých bublinek a druhou obtočenou kolem někoho, s kým zrovna chodím. A najednou, zničehonic, jsem přesně tohle dělal. Instagram jsem si stáhl jednoho pátečního večera, kdy jsem byl nachlazený a nemohl jsem se s klukama zúčastnit večera plného veselých pilulek a dunící muziky. Bylo to v roce 2013, těsně předtím, než jsme spolu s Matthewem začali chodit. Byl jsem single, nudil se a tu aplikaci jsem si stáhl jen proto, abych zjistil, proč s ní všichni tolik nadělají. Moje první fotka byl obrovský hamburger, který jsem udělal z bramboráčků, tlustých plátků čedaru, slaniny a plátku smaženého kuřecího. Hashtag gastroporno. Lidem se to líbilo.

A tak jsem v tom pokračoval. Kluci si mě napřed trochu dobírali, že jsem pokrytec, ale pak mi i trochu záviděli, protože to, co jsem zveřejňoval, mělo úspěch a lidi tomu dávali jeden lajk za druhým. Přiznávám, že i můj vzhled pomáhal. Spousta komentářů byla právě o tom, jak jsem hezký. O tom a o mé postavě. Netrvalo dlouho a lidi mi

začali říkat „sexy Charlie“, posílali mi zprávy, ve kterých mě zvali na rande, dokonce mě označovali v příspěvcích, ve kterých mi vyznávali lásku a tvrdili, že by se mnou chtěli mít děti. Tenhle druh pozornosti s vámi rozhodně něco udělá. Přinejmenším zajistí, že nechcete přestat. A já nepřestal. Začal jsem dokumentovat všechno ze svého života. Tedy skoro všechno. Určitý, velmi fotogenický výřez svého života. Ten, který jsem nejprve pečlivě připravil, barevně vytýčoval a překryl filtry, co to jen šlo, než jsem ho zveřejnil v dobu, která nejvíce vyhovovala mému publiku.

Tehdy ze začátku jsem byl o něco troufalejší. Měl jsem i lehce pikantní snímky nebo fotky, na kterých se s takovou tou až příliš dokonale neupravenou vizáží probouzím v cizí posteli, doplněné hashtagem RanoPoPredesleNoci v popisku. Nechyběly ani jedna nebo dvě fotky mě a Archieho s vystrčenými zadky na vrcholu hory během některé z našich dovolených. Ale když jsem začal chodit s Matthewem, všechno jsem to promazal. Matthew prostě působil o dost víc kultivovaně. Taky skvěle vystupoval. Vlastně jsem se za ty fotky ve svém kanálu před ním styděl. Za to, že jsem kdy takové dětinské hlouposti považoval za atraktivní nebo líbivé. Najednou jsem se nadchl pro myšlenku prezentovat narůžovo namalovaný, dokonalý portrét života mladého londýnského páru. Obzvlášť vzhledem k tomu, že Matthew byl s malým Titem vlastně balení dvou za cenu jednoho, jak se říká. Titovi tehdy nebylo ani pět a byl tak roztomilý, jak jen dítě může být. Děti jsem ve svém životním plánu neměl, dokud jsem nepoznal Matthewa s Titem. Hned jsem věděl, že tohle potřebuju. Potřeboval jsem být toho součástí. Potřeboval jsem k takové jednotce patřit. A tak jsem se stal otcem, stejně jako byl otcem Matthew. Netrvalo dlouho a Titus měl dva perfektní táty a my dva se stali rozkošným gay párem, který ovládl Instagram.

Nebyl jsem naivní. Věděl jsem, že nás spousta lidí má ráda proto, že jsme gay rodiče, a že kdybychom byli kluk

a holka, nenamáhal by se naše fotky ani lajkovat. Ruku v ruce s tím šly i občasné urážky – sem tam nějaké hnusné komentáře, které mě nejdřív trápily, ale nad kterými teď jen zakroutím očima a pokrčím rameny. Všechno to šlo vážně snadno. Fotky, kde si „užíváme zábavu venku“ daly trochu zabrat. Některé bylo potřeba velmi pečlivě zinscenovat, aby vypadaly jako úplně přirozená momentka. Moji sledující to hltali. Fotky nezadaného, rozkošného playboye, ze kterého se stal rodinný typ s tak perfektním rodinným životem, jako by ho stvořili v laboratoři, se líbily.

Pro mou matku to ale nebylo dost dobré. Považovala to za prázdné a povrchní. A když jsem fotil zubícího se Tita s kouskem dortu a Matthewa, jak se s otevřenou pusou naklání, aby si z něj s předstíranou nenasytostí ukousl, všiml jsem si, jak lehce zavrtěla hlavou. „Lidem se to líbí, mamí,“ řekl jsem, zatímco jsem procházel výsledné snímky a vybíral ty, na kterých měl Titus v očích tu správnou dávku přirozené radosti. „Je to roztomilé. Je to sladké. Je to vtipné.“

„Když to říkáš,“ řekla matka a chopila se mého *Observeru* pohozeného na jedné z pohovek, aby si prolistovala přílohu Food Monthly. Observer jako takový nikdy nečetla, protože byl pro ni moc levicový. „Dobře jste nakoupili?“ řekla, zatímco si zběžně prohlížela článek s tipy Nigela Slatera k zahrádkám.

Prošel jsem kolem ní a se dvěma sušenkami na talířku si sedl na protější pohovku. „Jo, koupil jsem si knihu, co jsem chtěl, a stavili jsme se pro něco na večeři.“

„A našli novou kamarádku,“ zavolal Matthew z kuchyně.

Trochu jsem se na pohovce přesunul, vytáhl zpoza polštáře jeden z Matthewových svetřů a přehodil ho přes područku.

„Novou kamarádku?“ zeptala se matka. Očividně to vzbudilo její zájem. „Byli jste pryč jen něco přes hodinu!“ Ohlédla se a přes horní obrubu svých brýlí na čtení se podívala na Matthewa, který přicházel z kuchyně a utěrkou

si z rukou otíral moučkový cukr. Viděl jsem, jak jeho oči zaznamenaly, že mám pořád na nohou boty. Vždycky se snažil udržovat krémový koberec v dobrém stavu, ale před mou matkou mě kvůli tomu nikdy nepeskoval.

„Ano, milou mladou ženu jménem Rachel. V podstatě jsme se s ní srazili v M&S, ale Charlie se s ní potkal už dřív. Přidá se do mého čtenářského klubu.“

Cítil jsem, jak se mi při jeho slovech trochu svařilo obočí. Podal to tak, jako bychom já a Rachel už byli přátelé. „Jen jsme se náhodou potkali ve Waterstones pár minut předtím. Neznám ji.“ Ta poslední věta zněla trochu defenzivně a matce to neuniklo.

„Možná by ses do toho čtenářského klubu měl přidat taky,“ řekla mi. „Zabaví tě to.“

To byl druh poznámky, kterými mě má matka pravidelně vytáčela. Jen proto, že jsem pár dní v týdnu pracoval z domova, často prohlašovala, že jsem prakticky nezaměstnaný.

„Myslím, že toho už mám i tak docela dost,“ řekl jsem stručně. Matthew přešel ke mně a sedl si na pohovku. Taky měl v ruce talíř, ale na tom jeho byl naložený ten velký kus dortu, co Titus použil při focení. Jeho teplé tělo, vůně jeho vody po holení od Ralpha Laurena mísící se s vůní čerstvě upečeného dortu okamžitě zmírnily můj pocit napětí. Objal mě kolem ramen a řekl: „Nechceš přijít na naše příští setkání? Rachel by určitě ocenila i další známou tvář.“

„Možná,“ řekl jsem a neurčitě kývl. Vyvlékl jsem se z Matthewova objetí a zamumlal něco o tom, že dám prát prádlo. Jakmile jsme opustili téma čtenářského klubu, pokračovala naše neděle v obvyklém poklidném duchu. Prošli jsme se v parku, povečeřeli venku. Všechno v blažené nevědomosti, že jsme napochodovali přímo do pastí.

Druhá kapitola

RACHEL

Dvanáct měsíců do osudného dne

Pro všechny bylo lepší, že jsem odjížděla z Yorkshiru. Ta mizerná práce holky pro všechno, co jsem měla v depresivním zahradním centru, nebyla zrovna splněným snem. A taky jsem se ještě pořád nerozhodla, co udělám s dědictvím po mámě. Z pomyšlení, jak jen tak leží ladem na bankovním účtu, zatímco já bydlím v pokoji pro hosty nad garáží svého vedoucího, se mi dělalo špatně. Takové mrhání potenciálem. Plýtvání. Někomu by se možná líbilo mít hromadu peněz, co si jen tak leží pěkně připravená na účtu a čeká na chvíli, až ji někdo bude potřebovat. To ale není můj případ. Každá libra a pence z mé hromady je poznamenaná nějakým debilním průserem z minulosti. A použít ji znamená čelit těmhle démonům. Jenže jsem pořád nevěděla, jak s tím vším naložit. Dokud nepřišel den, kdy jsem si v klidné chvílce mezi doplňováním kyblíků s hnojivem otevřela Instagram, abych ho v rychlosti projela. A toho dne se můj život navždycky změnil.

To ten hashtag *VikendovePeceni*. Díky němu jsem na to narazila. Klikla jsem na něj, když se mi v kanálu objevila fotka skvěle vypadajícího banánového dortu s karamellem, a já chtěla najít další podobné. A tady najednou byl. Muž z mých snů. Z mých nočních můr. Z mých myšlenek v bdělém stavu. Samozřejmě byl starší. Ale ten věk mu slušel. Byl jeden z těch šťastlivců, u kterých se zdá, že svoje drobné vrásky nosí s naprostou lehkostí – takovým tím způsobem, který světu říká „Nejsem k sežráním?“ a „Podívejte, jak si užívám života“ místo „Řítím se ke čtyřicítce jako rychlovlak“. Na té fotce byl s dalším mužem a teenagerem, kterému mohlo být tak čtrnáct nebo patnáct. Ruku měl položenou na jeho rameni a před nimi byly asi čtyři různé dorty s různými polevami. Hashtag *SobotniPeceni*. Vypadali tak, hmm... dokonale. Kuchyň byla prostě nádherná. Pracovní deska z lesklého mramoru, za nimi elegantně vyhlížející americká lednička s mrazákem a na jedné straně linky stál jeden z těch drahých kuchyňských robotů. A všichni tři na sobě měli oblečení z takových těch měkkých, drahých materiálů, co úplně vybízejí k tomu si na ně sáhnout. Všechny tyhle detaily mi podlomily kolena a pak mě doslova poslaly k zemi. Takže jsem jako nějaké podivínské dítě seděla s divně překříženýma nohama vedle kbelíků s hnojivem, zatímco do střechy zahradního centra nad mou hlavou hlasitě bubnoval déšť.

„Jste v pořádku?“

Vzhlédla jsem uslzenýma očima a můj pohled dopadl na ženu ve středních letech, která na mě zírala. V jedné ruce svírala malý terakotový květináč a v druhé složený deštník. Vypadala zmateně z toho, jak mě tam našla sedět na zemi v koutě s telefonem v ruce přesto, že moje uniforma jasně prozrazovala, že jsem tam zaměstnaná, takže bych zřejmě měla mít plné ruce práce. Upřeně jsem se na ni podívala a hned jsem ji odhadla. Taková ta zákaznice ze střední třídy ve středním věku, co k nám v tuhle dobu v týdnu chodí

často. Ten typ, co má manžela, který vydělává dost na to, aby se ona mohla uprostřed pracovního dne jen tak procházet po zahradních centrech a nakupovat podivné muškáty nebo doplňky, které vlastně ani nepotřebuje, a pak vyrazit na oběd s kamarádkou do přilehlé kavárny.

„Haló? Slyšíte mě?“

Ta žena se nade mnou pořád ještě skláněla a výraz její tváře – zřejmě v reakci na můj nepřítomný pohled – prozrazoval, že se bojí, jestli nejsem nějak mentálně vyšinutá. Všimla jsem si, jak se jedna její ruka podvědomě vydala směrem ke kabelce. Jako by hrozilo, že ji najednou popadnu a vyrazím s ní ze dveří.

„Slyším vás,“ řekla jsem. Jen ne tak slušně, jak by se na zaměstnance slušelo. Ale právě teď jsem se na ni nedokázala soustředit. Prostě jsem se jen potřebovala vrátit ke svému telefonu. Ujistit se, že to, co jsem objevila, je skutečné, ne jen nějaký výplod mé fantazie. Cítila jsem hladký povrch telefonu v ruce, a když jsem vstávala, přitáhla jsem si ho blíž k sobě.

„Dobře, fajn, jen jsem si to chtěla ověřit. V tom případě mám otázku, se kterou byste mi mohla pomoci. Před pár týdny jste prodávali takové ty malé ozdoby na palmu, do kterých se dala umístit čajová svíčka. Jednu jsem si koupila, ale Otis, můj labrador, měl jeden z těch svých dnů a rozbil ji. Chtěla jsem si pořídit novou, ale vidím, že už máte vystavené jiné zboží...“

Snažila jsem se během jejího proslovu zůstat klidně stát, ale i tak jsem cítila, že trochu ztrácím balanc. „Ano, to bylo zboží na letní sezónu. Teď tam dáváme vánoční věci, takže tak...“

Ženin výraz zůstal naprosto prázdný. „Vánoční?“

Přikývla jsem. „Ano, vánoční.“ Podívala jsem se dolů na displej svého telefonu. Ještě víc než hodinu, než budu moci jít domů. Jak já jsem nesnášela být takhle svázaná prací na směny. Toužila jsem být zase nezávislý člověk. Být

vlastním pánem. Dělat, co se mi zlíbí. Jít, kam budu chtít. Žádné odpíchnout si příchod, odpíchnout si odchod, být uctívá k šéfovi, kterému navíc platím nájem. Celé měsíce jsem se cítila jako v pasti. A teď tahle hloupá ženská ničí důležitý zlomový moment. Kvůli ní to teď všechno probublává na povrch. Veškerá frustrace, všechn ten vztek, všechna bolest.

„Nezlobte se, ale ještě pořád je srpen,“ řekla a teď se na mě dívala, jako bych byla z cizí planety. „Opravdu si nemyslím, že by už bylo potřeba lámat si hlavu s Vánoci, ne?“

Kdykoli jindy bych s ní souhlasila. Ale mluvit o tom se mnou dneska prostě nemělo smysl. Bylo mi horko a cítila jsem se trochu roztřesená. Rozhlédla jsem se, jestli ji můžu hodit na krk někomu jinému. Jenže jediný další zaměstnanec v dohledu byla Ruth. A ta na druhém konci budovy u oddělení potřeb pro domácí mazlíčky pomáhala staršímu pánovi vybrat vodítko pro psa.

„Haló?“ řekla ta žena. „Nenudím vás?“

To byla poslední kapka. *Nenudím vás?* Myslím, že si o to tak trochu říkala. „Ano, nudíte mě. Vlastně *tohle* všechno mě nudí.“ Máchla jsem rukou kolem dokola. „A abych byla upřímná, ne každý si může dovolit udělat všechny nákupy v prosinci pár dní před svátky a všechno to na jeden záťah nacpat do svého Range Roveru. Jsou lidé, co si to musí rozložit, protože žijou od výplaty k výplatě bez šance na nějaký úvěr. Takže až příště uvidíte, že se vánoční přání, kolekce nebo dekorace prodávají na váš vkus trochu moc brzo, prostě si pomyslete ‚No, aspoň mám to štěstí, že nemusím šetřit každíčkou penci, abych si mohla koupit krabičku zatracenejch Cadbury Heroes.‘“

Svůj slovní výpad jsem dokončila trochu bez dechu. Žena vypadala šokovaně. Sekundy, které uplynuly, se zdály být jako celá věčnost. Déšť vytrvale bušil do skleněného stropu nad námi. Když pak nastoupil účinek mých slov, chytila se jediné věci, na kterou se lidi jako ona můžou spolehnout.

„Chtěla bych podat stížnost.“

Skoro jsem se nehnula, upřeně jsem se na ni dívala, snažila se zklidnit dech. Po pár sekundách pokračovala.

„Můžete mi říct své jméno? Budu ho potřebovat, až budu mluvit s vaším nadřízeným. Můžete pro něj poslat? Ráda bych svou stížnost podala hned teď.“

Její předpoklad, že vedoucí je muž, mě rozlítíl ještě víc. Ale než jsem mohla přijít s nějakou kousavou odpovědí, ozval se za mnou hlas: „Není třeba pro mě posílat. Jsem tady.“

Hlas mého vedoucího Allena, který je obvykle laskavý, měl v sobě něco tvrdého. Byl víc manažerský než obvykle. „Rachel, mohla bys na mě počkat v mé kanceláři? Za chvíli budu u tebe.“

Nepodívala jsem se na něj. Nemohla jsem. Bylo mi trapně a byla jsem naštvaná. Na tu ženu i na sebe. Prošla jsem dveřmi po své pravé ruce a vstoupila do jeho malé kanceláře. Teprve, když jsem seděla na jedné z nepohodlných plastových židlí uvnitř, odemkla jsem svůj telefon a znovu se zahleděla na fotku, která to celé způsobila.

Fotku, na které byl on.

Věděla jsem, že nic z toho, co by Allen mohl udělat – žádné napomenutí, žádný kárný prostředek ani vyhazov – se nemohlo vyrovnat převratné síle té fotky. Od toho dne se ze všeho ostatního v mém životě stal jen šum na pozadí. Šum, který bylo potřeba odstranit, abych mohla začít úplně znovu a přeměrovat svůj život k jedinému jasnému cíli.

Jakmile Allen vešel a nasoukal svoje obézní tělo za stůl, rozhodla jsem se. „Chtěla bych podat výpověď. Končím.“

Oči se mu trochu rozšířily. „Rachel, nevím, co se děje, ale ať je za tímhle vším cokoli...“

„Nic za tím není. Chci skončit. A vystěhuju se i ze svého pokoje.“

Vypadal čím dál zmateněji. „Ale kam půjdeš?“

Zhluboka jsem se nadechla a pak sebevědomě řekla: „Do Londýna. Stěhuju se do Londýna.“

Třetí kapitola

RACHEL

Dvanáct měsíců do osudného dne

Svůj byt jsem vyklidila za necelou hodinu. Jen tak dlouho trvalo sbalit můj nejdůležitější majetek do kufru a batohu. Zbytek šel do koše. U Allenových dveří jsem nechala hromádku jídla a neotevřenou lahev odtučněného mléka. Z toho, že odcházím tak narychlo, byl spíš zmatený než našťvaný. A byl to opravdu hodnej chlap, takže jsem si řekla, že by to měl dostat.

Vzala jsem si taxík k tátovu domu, kde jsem vyrůstala, a dotáhla svoje zavazadla od chodníku ke dveřím. Nemohla jsem se dočkat, až budu vevnitř a pustím se do průzkumu.

„No teda, co se to u všech všudy děje?“ řekl táta, jen co otevřel dveře.

„Ahoj tati,“ řekla jsem. „Jsem tu jen na pár nocí, než si najdu nové bydlení. Nevadí?“

S otevřenou pusou sledoval, jak táhnu tašky po schodech nahoru.

„Ale... já tomu nerozumím. Měl jsem za to, že v bytě nad domem svého vedoucího se máš dobře.“

Zafuněla jsem pod tíhou zavazadel. Táta pořád stál dole u schodů a byl příliš zaneprázdněný údivem, než aby mi nabídl pomocnou ruku. „Nevyšlo to. Kromě toho, označení *byt* je dost nadnesené. A bylo to nad garáží, ne nad domem. Je mi líp, když jsem odtamtud pryč.“

Nakonec se táta otočil na patě a odkráčel s tím, že dojde pro rybu a hranolky k večeři a vezme i pro mě. Zavolala jsem za ním, že děkuju, a začala si z tašky vybalovat notebook. Zapojila jsem ho do zásuvky a to samé jsem udělala s kabelem od telefonu. Posadila jsem se k tomu samému stolu, u kterého jsem před dvaceti lety psala školní slohové práce, a v prohlížeči přešla na Instagram. To uživatelské jméno jsem si bez problémů zapamatovala. Hned, co jsem ho poprvé uviděla, se mi vrylo do paměti. Procházela jsem si ten účet pěkně fotku za fotkou. Pečlivě jsem studovala každý záběr, každý barevný čtvereček se zlatým tónem. Všechny do posledního detailu vybroušené tak, aby předváděly dokonalý život. *Jeho* dokonalý život. *Jejich* dokonalý život. Po pětadvaceti minutách jsem uslyšela, jak se otevřely přední dveře. Táta byl zpátky s rybou a hranolky.

„To jsem jen já,“ zavolal za mnou nahoru.

No, kdo jiný by to taky byl? pomyslela jsem si. Všichni ostatní jsou mrtví.

O pět minut později na mě volal, že je jídlo nachystané. Nevadilo mi to. Už jsem našla všechno, co jsem potřebovala vědět. Všechno to na těch fotkách bylo.

Dala jsem si s tátou rychlou večeři v potměnělém obýváku. Bylo to tam tmavé a depresivní. Rozčílovalo mě, jak nikdy nerozsvítí světlo, dokud opravdu nemusí. „Tak jaký máš plán?“ zeptal se a díval se na mě, jako bych byla nějaké zvláštní, nebezpečné zvíře, které doteď viděl jen ve filmu, ale nikdy zblízka.

„Plán je,“ řekla jsem, zatímco jsem chroupala kousek těstíčka z obrovské ryby, kterou mi naservíroval, „přestěhovat se do Londýna.“

Doslova mu spadla čelist. „Do Londýna?“

„Ano,“ řekla jsem a natáhla se po solničce. „Do Londýna. Pořádají tam fotografický kurz, který bych chtěla absolvovat. Říkala jsem si, že bych se k tomu mohla vrátit. Už je to víc než rok, co jsem pořádně něco vyfotila.“

Zdálo se, že o tom všem dlouze přemítá. „Předpokládám... předpokládám, že takových věcí se tam asi děje víc. V Londýně.“

Přikývla jsem. „Ano, to jistě.“

„Ale upřímně, zlato, já tam byl a rozhodně to není zase takový zázrak, jak se povídá. Jsou tam gangy kluků na kolech, co bodají nože do kolemjdoucích. Viděl jsem to ve zprávách. A skoro každý den tam teď jsou teroristické útoky.“

„Nejsou každý den,“ řekla jsem a obrátila oči v sloup. „A tady v Bradfordu máme útoky nožem taky.“

„Ne tolik, zlato. Ne tolik jako v Londýně.“ Když tohle říkal, hrozil u toho na mě prstem, jako by byl jediný, kdo ví, jak to na světě funguje.

„Pojeďu tam, tati. Ještě mám pořád odložené nějaké peníze od mamky. Použiju je na to, abych si tam pronajala byt.“

Po tomhle vypadal sklíčeně. „Vždycky jsi říkala, že je použiješ na otevření další vlastní galerie. Že budeš podporovat místní umělce.“

Nemohla jsem snést pomyšlení, že tuhle konverzaci povedeme znova. „Protože naposledy to šlo tak zatraceně dobře, že jo!“ Složila jsem na talíři nůž a vidličku vedle sebe a vstala.

„Hele, neotvírej si tady na mě pusu. Já za recesi nemůžu, sakra.“

„Já vím, tati. Já vím. Omlouvám se, že jsem tak vyjela. Musím zpátky nahoru. Dívám se po bytech a může to chvíli trvat. Nečekej na mě a jdi spát.“

Letmo jsem se usmála a nechala jsem ho tam v tom šeru samotného.

*

Když jsem se vrátila nahoru, probudila jsem svůj notebook a podívala se do wordovského dokumentu, který jsem si otevřela v prohlížeči vedle Instagramu. Do něj jsem si zapsala všechny klíčové lokality z fotek, které Charlie Allerton-Jones za několik posledních měsíců zveřejnil. Jedna věc byla okamžitě jasná: kromě několika jednodenních výletů a dovolených rodina žila a trávila svůj čas v Kensingtonu a Chelsea. A když zrovna nebyli tam, byli buď v Belgravii, Pimlicu, nebo jiných částech centrálního Londýna. Zdálo se, že se takřka nikdy nevydávají do východního Londýna ani moc daleko na jih. Nebo pokud ano, tak Charlie jejich výlety nezdokumentoval sem, kde je může vidět celý svět. Dával si pozor, aby neodhalil jejich přesnou adresu, ale v komentáři pod jedním příspěvkem stálo *Těžký život osazenstva Carlyle Square* a následoval mrkající smajlík. Byla to fotka Charlieho v houpací síti pořízená pravděpodobně v jejich zahradě. Z interakcí mezi Charliem a autorem toho komentáře se zdálo, že ti dva jsou přátelé. A tenhle přítel prozradil důležitý detail. Vygooglila jsem si Carlyle Square a zjistila, že je samozřejmě v Chelsea, hned u King's Road.

Pustila jsem se do průzkumu na webech s nabídkami pronájmů bytů. Ceny byly příšerné. Samozřejmě jsem věděla, že je Londýn drahý, ale ceny, které měli lidi platit za byt s jednou ložnicí, kuchyní a koupelnou, mi vyrazily dech. Po půl hodině jsem měla slzy na krajíčku. Nesnesla jsem pomyslení, že bych bydlela ve sdíleném bytě. Představa spolubydlení s partou „mladých profesionálů“ po dvacítce mě děsila. Všem by bylo pětadvacet, ulejšovali by se z práce, byli by plní optimistického mládí a všeho, co jsem si myslela, že mám, když jsem si otevřela galerii a měla za to, že bych skutečně mohla být fotografkou, podnikat a že by o to lidi opravdu *mohli stát*. Ale asi to byl všechno jen sen.

Nakonec jsem musela přestat hledat byt v Chelsea. Pár jich bylo ve stejné městské části, ale doslova kilometry

daleko, na druhé straně Hyde Parku. A to jsem ani trochu nechtěla. Nakonec jsem našla byt ve Westminsteru, který jsem si mohla jen tak tak dovolit, pokud budu jako naprostý nuzák přežívat na zlevněných hotových jídlech a konzervách s polévkou. Byl v Churchill Gardens Estate v Pimlicu. Dojít z toho bytu na Carlyle Square by mi trvalo asi půl hodiny. To sice nebyl ideál, ale rozhodně se to dalo.

Opravdu by to šlo? Pár minut jsem nad tím přemýšlela. Pak jsem zatelefonovala do realitní kanceláře uvedené u inzerátu a po třech zazvoněních to se znuděným tónem v hlase zvedla nějaká žena. „Dobrý den,“ řekla jsem a snažila se znít sebevědomě a odhodlaně. „Jmenuji se Rachel a ráda bych si pronajala byt na Churchill Gardens Road v Pimlicu, který inzerujete.“

Čtvrtá kapitola

CHARLIE

V den vraždy

Policista, který pro mě a Tita přijde, dohlédne, abychom si svlékli, co máme na sobě. Oblečení se pak uloží do průhledných plastových pytlů a my dostaneme plastové triko a kalhoty, které jsou na kůži trochu nepříjemné a neustále se krčí. Pak nás odvezou na policejní stanici v Belgravii. A začne výslech.

Sice nás s Titem od sebe oddělí, ale všichni jsou velmi laskaví a snaží se nás uklidnit. Milá žena v uniformě mi vysvětluje, že je to všechno jen běžný postup a že si s námi jen potřebují promluvit o tom, co se stalo. „Titovi je jen patnáct,“ říkám jim. „Chci být s ním.“ Řeknou mi, že to nejde, ale pošlou mě do velké místnosti s pohovkami, kde Titus sedí sám u stěny na druhé straně. Další policista mi jde hned v patách a čeká s námi. Chtějí se ujistit, že spolu nebudeme ladit svoje výpovědi? Je to strategie, nebo je tohle všechno normální?

Jsem napjatý a začíná na mě dopadat skutečná realita situace. Jsem na sebe naštvaný, že jsem s Titem pořádně

nepromluvil, než policie přijela. Ale svou šanci jsem promarnil. Netrvá dlouho a do místnosti vejde muž průměrné výšky a postavy s hnědými vlasy a rudým obličejem. „Charles Allerton-Jones?“ zeptá se a dívá se přitom na mě.

„Ano,“ odpovím.

„Potřebujeme vaši oficiální výpověď o tom, co se stalo. Chápu, že to pro vás musí být velice obtížné a že jste z toho martyria v šoku, ale ujišťuji vás, že děláme všechno, co je v našich silách, abychom se celé té věci dostali na kloub. Žena, která zavolala na tísňovou linku, je teď ve vazbě a přiznala se k vraždě vašeho manžela. Nicméně, a já jsem si jistý, že to oceníte, je velmi důležité, abychom si co nejdříve vyslechli popis těch událostí od vás a vašeho syna.“

Jeho slova se do mě trefovala jako špendlíky. Každý se zabodl do nějakého citlivého místa v mém mozku. *V šoku. Přiznala. K vraždě.* Nakonec jsem k němu pořádně vzhlédl a řekl: „Chci zůstat s Titem.“

Detektiv seržant Stimson přelétne očima na chlapce. Ten sedí se svěšenou hlavou a upřeně zírá do země.

„Raději bychom s vámi mluvili o samotě, pane Allertone-Jonesi. Tita ale nebudeme vyslýchat bez vaší přítomnosti, nebo aniž byste alespoň věděl, co se děje. Můžete někomu zavolat, aby byl s ním?“

Přikývnu. „Své matce. Ale váš kolega mi vzal telefon...“

„Můžete použít tamten,“ řekne a ukáže směrem do chodby. Když odcházím, pošlu Titovým směrem úsměv, o kterém doufám, že je konejšivý. Ale jeho oči zůstávají zabodnuté do koberce.

Volám matce, pak otci, ale ani jeden to k mému rozhořčení nebere. Zavolám znova matce a nechám jí zprávu, ať přijede na belgravijskou policejní stanici a že se stalo něco hrozného. Jen co ten vzkaz dořeknu a zavěším, zalituji, že jsem nedodal, že Titus i já jsme v pořádku a nezranění. Ale co, pořád jsem rozladěný, že jsem se jim nedovolal.

Pak mě odvedou do výslechové místnosti. Vypadá ošuntěle a šedě – je úplně fádni oproti těm moderním místnostem ve stylu kosmického věku, které vidáme v televizi. Detektiv seržant Stimson střídá silně autoritativní tón se soucitně citlivým. „Prostě začněte od začátku, prosím.“

Zhluboka se nadechnu a pak se na něj podívám pevným pohledem. Naše oči se setkají a já skrz zuby procedím lež. „Rachel zabila mého manžela. Přerušila naši večeři, vzala ze stolu kuchyňský nůž a bodla ho.“

Pátá kapitola

RACHEL

V den vraždy

Můj výslech na policii netrvá dlouho. Projdu procesem zatčení, poučí mě o mých právech, dají mi oblečení, vezmou mi moje věci a odvedou mě do cely. Pár hodin sedím a čekám. Potom detektiv seržant Darren Stimson začne s tvrdým výslechem. Nebo se o něj aspoň snaží.

Ve výslechové místnosti je zima, klimatizace jede na plné pecky. Vypadá to, že těm, co policejní stanici spravují, ještě nějak nedocvaklo, že horké léto je očividně to tam. Přesto se zdá, že má detektiv seržant Stimson návaly horka, aspoň soudě podle jeho bundy přehozené přes židli a občasného povolování kravaty. Možná má vysoký krevní tlak nebo třeba něco se štítnou žlázou.

„Rachel, hodně by pomohlo, kdybyste nám mohla vyličit celou situaci. Kéž bychom věděli, proč jste udělala to, co tvrdíte, že jste udělala. Mohlo by to ovlivnit výsledek soudního procesu. Proveďte mě tím večerem krok za krokem.“

Tohle už říkal. *Krok za krokem*. Nevidím žádný důvod říkat jim cokoli dalšího, než jsem už řekla. Takže se rozhodnu, že teď se zase začnu opakovat já.